

Secuestrados

(Kidnapped, 2010, Miguel Ángel Vivas)

Films waarin een gezin in eigen huis gekidnapt/geterroriseerd wordt, zijn zeker de laatste jaren bepaald geen zeldzaamheid. Het recept is even clichématig als logisch: twee of meer kerels, bij voorkeur buitenlanders, dringen het chique pand binnen en willen geld danwel macht, veelal in combinatie met sadistische behoefte of andersoortig vermaak. Sporadisch wordt dit soort cinema 'cultureel geaccepteerd', bijvoorbeeld als een regisseur van naam (Michael Haneke, *Funny Games*) zich eraan waagt. Voor een regisseur als Vivas, van wie *Secuestrados* regelmatig wordt genoemd als debuut, maar hij maakte in 2002 reeds een andere thriller (*Reflejos*), is het dientengevolge lastig om enige waardering te oogsten buiten de alternatieve filmfestivals. Hij heeft echter zichtbaar begrepen dat daar waar narratief weinig nieuws te brengen valt, sfeer en techniek voor frisse spanning kunnen zorgen.

Historische records worden hier niet gevestigd en in duisternis is menig knip- en plakwerk te verdoezelen, maar lange scènes maken *Secuestrados* tot een fascinerend schouwspel, uiteraard met een gewelddadige finale als climax. In splitscreen worden contrasterende real time shots tot elkaar gebracht, Hitchcock had het op z'n minst interessant gevonden. Daarnaast volgt de camera daders en slachtoffers op de voet en over de schouder, met indrukwekkende zwenkingen als de wegen zich scheiden. Beste voorbeeld hiervan is een scène waarin de jonge dochter zoals verwacht wordt aangerand, overigens aangenaam weinig expliciet in beeld gebracht. Eén van de inmiddels ontmaskerde criminelen, kampend met gewetensnood, tracht tussenbeide te komen. De camera focust op adrenaline/testosteron en kiest er vervolgens opeens voor om op háár gezicht te blijven hangen: een moment van recuperatie als inleiding tot blinde overleving, want buiten beeld zijn de mannen niet verdwenen. Dit gebeurt allemaal in één take, met daarnaast meesterlijk subtiel geluid en kleurstellingen die ongemakkelijk warmbloedig blijven.

Droomhuis, zwembad, credit cards, moeizame familiebanden, kidnappers met precies dezelfde onderlinge verhoudingen, die net zo veel domme dingen doen: originaliteit is ver te zoeken en *Secuestrados* shockeert significant minder dan veel recente soortgenoten. Deze beklijvende film draait vooral om contrast: groeiende paniek versus bewaarde kalmte, chaos versus rust, huilen tegenover stilte. Ervaar dit niet zo en de film slaat dood.

Menno Peeters, 4 september 2011

Speelduur:
85 min.

cast:
Fernando Cayo – Jaime
Ana Wagener – Marta
Manuela Vellés – Isa
Dritan Biba – Asaltante jefe
Martijn Kuiper – Asaltante fuerte

script:
Miguel Ángel Vivas
Javier García

cinematografie:
Pedro J. Márquez

muziek:
Sergio Moure

